

KISCSERI MIHÁLY*

A felugrás hiábavalóságai

Látni – innen – a vonat
farát: a kései bizakodók – a
kalauz füttyjele előtt – éppen
még
lépcsőt fogni vélnek.

Sose hallott-látott-olvasott
hitelesítvények után
– íme! – még ez a haszon-
talan rajzás is.

Hisz már nincs mit
kiolvasni
a csermelyvizek
fodrozódásából se
a túlszínezett egek
Hubble-
felvételeiből.

Lazacok nem úsznak a
Frazer folyó nyíltszívű
torkolatához. Egy tenger-
alattjáró néger rádiósa
még fogja a fél napja
elpusztult utolsó bálna
szerelmi énekét. Nincs
mosoly az arcán, amint
makacs homlokával
szétüti a klaviatúrát.

Szürkemarha szarvhegyén
mozdulatlan vád
mered az égre
Hortobágy síkján.

* Részletek a Szerző költészeti anyagából, amellyel a *Palócföld* 2006-os Mikszáth-pályázatán 1. helyezést ért el.

A vásárló vesztesége

Három óra múlt, tán.
Zsibbadó bal tenyeremből
a szomorkás hölgy át-
számolta a flakonos
borért járó aprót.

Merengve jöttem. Öt
perc járásnyi se tán.

A közvilágítás fényében
bámész örömem telt
– elfelé! –
a hárs lombjában,
toronyházunk tövében.
(Jó regényen mélázva,
az otthonosság érzetében,
berendezkedve jövőendő
váratlan oldalakra.)

Boros reggelem
célozva, itt a meglepetés:
körkörösén a lomb – alul.
Illetve alul a lomb az
utolsó levélig. Kopasz
a hársam.

Mit nézhettem imént,
ha ilyen csontvázkopár
már szeretett fám?

Ki tehetette ezt, ha
nem én –
közeledőben,
távolodóban?

Elmondatlan – ez is

Csupán egy meglepő körülményt
szerettem volna megosztani
veled. Nekem rontottál –
vad védekezésben –, ijedelmemre,
hogy hőköletnyi terem se
maradt. Kiveszett belőlem
a körültekintő kérdés is, ím.

(„Tudtam-e én a főpapi
szolga fülének csodás, helybeni,
rögtöni visszaheggedéséről,
vagy csak Péter heveny
indulatáról olvashattam?

– Mind közt Péter
volt nekem a hős
– az egyetlen –
azzal az ügyetlen
suhintással. Aki a
szolga sebét illette,
most átrendezi a
jelenetet. Időben.”)

15-dik március, 2006

*A III. köztársaság elnökének,
főhajtással*

*„Magyar történet múzsája”
élő közvetítésben (Live) szemléli:
Lamberg és Latour kapja,
– poszthumusz –
tölgyfalombok között,
a késsel és kötéllel,
a Petőfi emlékérmét
S szól a szónok:
„Ne feledd a tért, hol ők elestek.”*

A téveteg Jellasics tűnik föl középütt:
a „Vén zászlótartó” érdeméremért
lépdel ő – szinte futna!
Táborszernagyra mégis méltóságot
parancsol szőnyeg, s üdvrivalgó.
Haynau, aki betegsége („Kivégezni!”)
miatt távolmaradt. Paskievicsnek
külügyér futár juttatja el Klapka
kardját, üvegezett díszdobozban, Pityerbe.
S szól a szónok:
„Ne feledd a tért, hol ők elestek.”

Szólíttatnak mások is!
Kál-Kápolna, Hatvan,
a Tápió-menti Bicske és
kies Isaszeg közttestületei
előterjesztésére kilép tábornagy
– még egy! – díszben a szikár
Windischgrätz. Damjanich
sipkáját párnán veszi át.
Perczel Mór zubbonya a ráadás.
A Vadászterem az irány, ott a fogadás.
Kitüntettek minden terhe csicskásoké:
hová rakják a semmi holmi garmadát.
S szól a szónok:
„Ne feledd a tért, hol ők elestek.”

Magyar történet múzsája
mereng a hosszú műsoron. Vésője,
kalapácsa nemes kőbe munkálta
már: „Respublika!” – Most távkapcsoló

mellett hevernek szerszámai. Mereng,
s kérdi nővérét: „*De, Szabadság, mért
halvány az orcád!*” Fajankók,
kisszívűek mintázására mégse mozdulna.
Felrezzen, mert szól a szónok.
„Mulasztottam volna?” – kérde magától.
Sebaj! Szabad sajtónk holnap
mindent bepótol! Hisz szól a szónok:
„*Ne feledd a tért, hol ők elestek.*”

Új évet, régít

Hiába mozdul a kéz múlt emlékek
nyomán – „Elhúzni a függönyt, bősít
az ablaküveg is!” –, akadálymentesíteni
a tekintetet, hadd áramoljon
szabadon a ... (mi is?) –
a fa fa marad (megnevezése nem
segít, se rendszertani helye), az épület
épület, a kutyás hölgy alatt
titoktalan, átvonuló idegen felségjelű
kamionok rejtélymentesek.
Mikor és melyik határállomáson es-
tek át a csíramentesítő fertőtlenítésen
– nem lelem. Hasonlóan: hova
tűnt a „hátmögötti értelem”,
a látvány elragadtatottságig taglal-
ható kimeríthetetlen tartománya.
Egek egébe nem ér el tekintetem,
a láz nem látomás köznapokon,
legfeljebb sokizületi.

Feltéptelen függönyszárny –
valódi én-kívület. Lázam nem zúg
a légüres térben. A jég nem
briliáns. Januári fény,
hidegen és élesen.
Szemfedő nélküli téli halottak
közönye a párafény foszlányain túl.

2006. jan. 11–13.
Salgótarján, Nyugati városrész